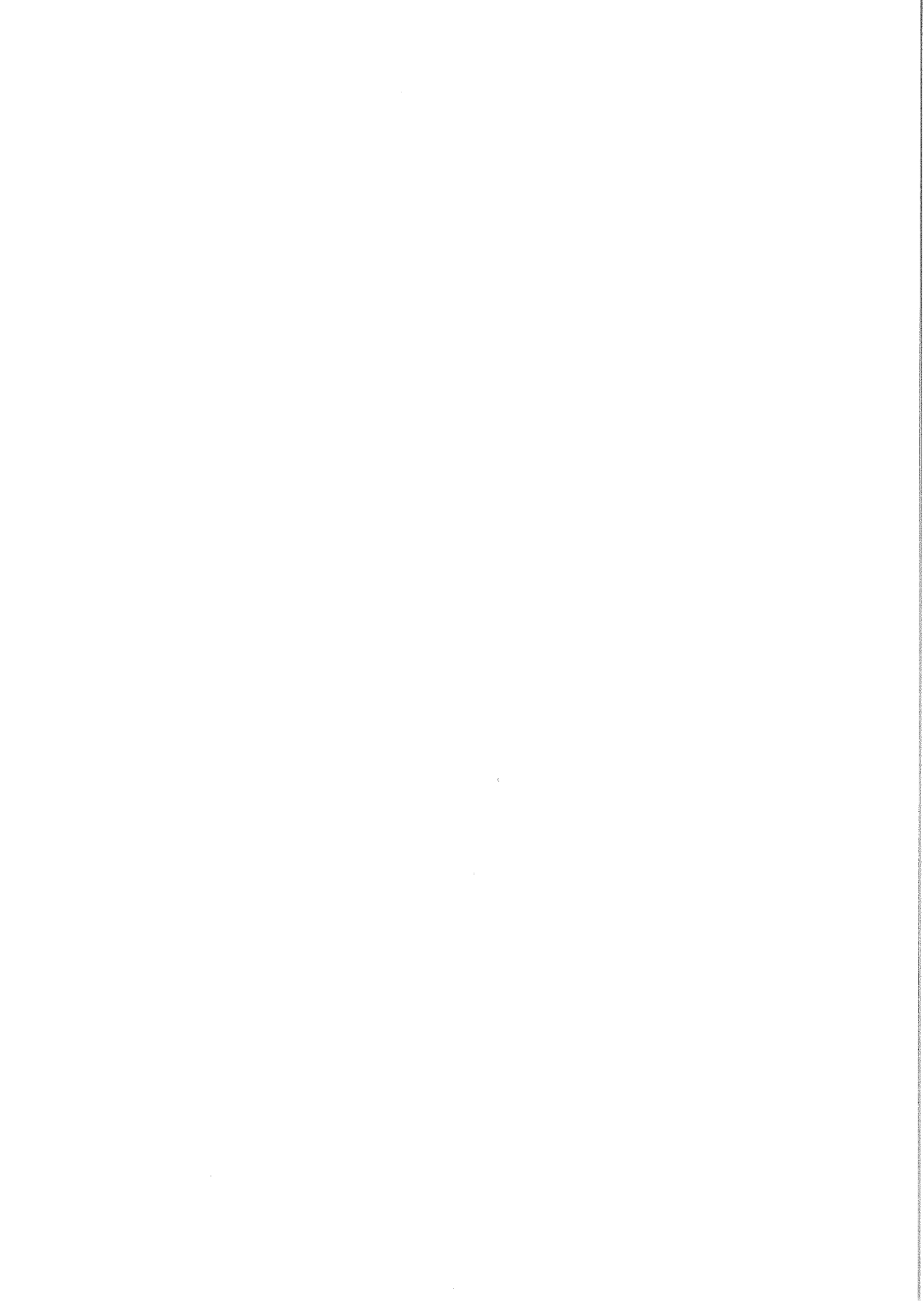

Yoke

WOORD voor WOORD

Gedichten

I

Te Deum

De innerlijke rust, die hemels is
Komt tot degenen die vertrouwen
Zij vallen niet aan
Zij verdedigen niet
In tijden van nood voelen zij de moeite niet
Want iedere bedreiging van hun leven
Brengt hen dichter bij Huis.

De Weg is lang en zeer eenzaam
Gevuld met Vreugde en heimwee
Toch scheidt slechts een stap hen van hun bestemming;
Maar wanneer die stap wordt gezet
Is niet aan hen om te beslissen.

Soms is het heimwee groter dan de Vreugde
Dan voelen zij de hand op hun hoofd
En de kus op hun voorhoofd
Die hun moed geeft.

Soms is de Vreugde groter dan het heimwee
Dan horen zij de liederen
En zien zij het Licht -

En altijd, bij Vreugde en bij heimwee,
In het Licht en onder tranen,
Weten zij in zich de rust van het vertrouwen
Die hemels is.

II

Het Einde

In lange rijen liepen zij:
Vrouwen, mannen, kinderen,
Rij na rij na rij na rij...
Langzaam, feestelijk gekleed en plechtig
In speciaal gemaakte klederen.

Van alle kanten stroomden zij toe,
Geen straat was leeg
- Op de huizen na, want daar was niemand meer -

Alleen ik en velen met mij
Wij reden in een grote touringcar
Iets sneller slechts dan de lopenden.

Wij wisten niet:
Niet wat wij zagen
Niet waarom wij niet liepen
En niet waarom zij wel
En wij voelden ons, een voor een,
Uitgezonderd en buitengesloten
Pijnlijk.

En zie:

Uit de gracht, het dode water rood gekleurd,
Stegen grote bruine paarden op
Bloed kleefde aan hun billen
Alsof zij zojuist het slagveld achter zich gelaten hadden
Bereden werden zij door afschuwelijk verminkte
Krachteloos in hun woede versmoorde gestalten
Gebogen, omhuld door wat
- Waarschijnlijk -
- Ooit -
Schitterende kleding was.

Zij weigerden te zien
Zij verdomden het

Zij bestuurden niet de paarden
Zij verdomden het

De menigte begon deze gracht te mijden
Zodat, tenslotte,
Alleen nog gereden werd:
Wij en zij.

Ik werd onpasselijk en wendde mijn blik
Naar voren
En zie:
Daar was een plein waar nog niemand liep
- Ruimte genoeg dus, om te parkeren.

Wij stegen uit
Er was een grote warm verlichte ruimte
Die wij vulden met onze verlegenheid,
Behalve de twee,
De grootsten
Zij werden aangewezen
En bewaakten de toegang
- Bewaakten zij de uitgang?

Ongemakkelijk stonden wij daar
Wij hadden duidelijk iets gemist
Maar wat?
Dat was niet duidelijk.

Wij beseften onze kleding
Niet al te schoon
Bij sommigen zelfs niet al te heel
En, vergeleken bij die duizenden,
Buitengewoon gewoon.

Toen schaamden wij ons diep,
Voelden de behoefte,
Nee, de noodzaak,
Te knielen en te smeken om acceptatie

En zo geschiedde.

III

Liefde

Toen ik nog niet wist wie je was
Was het leven te zwaar

Toen ik nog niet wist wie je was
Waren er veel te veel tranen

Toen ik nog niet wist wie je was
Zongen de vogels anders
Betekende de winter dood
En de herfst heimwee
Want ik wist niet wie je was

Toen ik nog niet wist wie je was
Was dat gisteren?
Was ik nog niet geboren.

IV

Het Einde

Visionair richtte ik mijn blik
Op dat wat voorbij was gegaan
En op dat wat nog niet was begonnen

En zie:
De hoop vervloog en ging op in weten.

En zij die geleefd hadden
En leefden
Richtten zich op
Verzamelden zich
En begaven zich naar het Lam

Zij echter die geleefd hadden
En dood waren
Verdomden

Zij die leefden werden verzameld
En gebracht tot voor het Lam
Om geoordeeld te worden

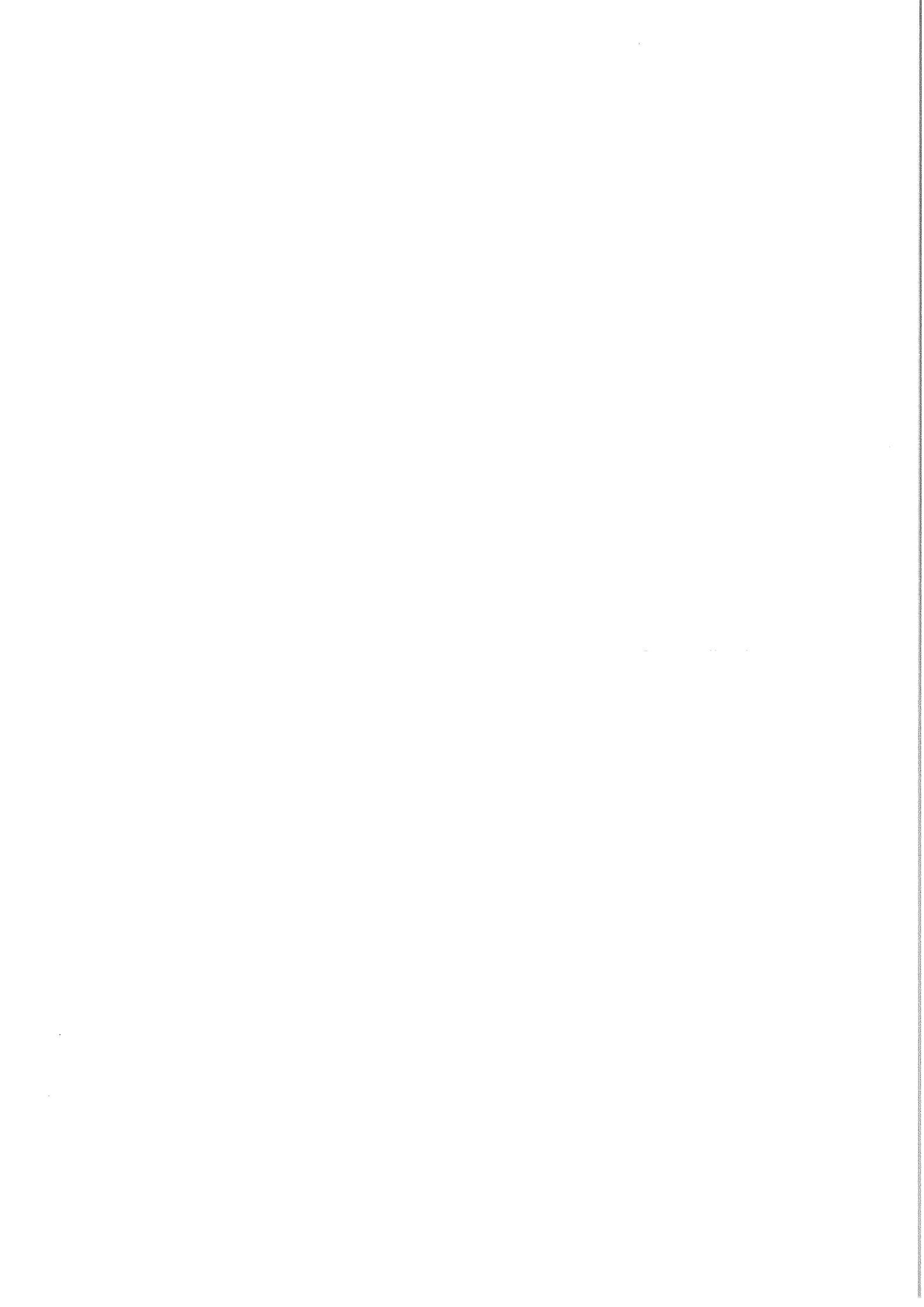
En zie:

Het Lam was Licht en Liefde
Hij Die Zich geofferd had
Legde Zijn symbolen af
Zodat ieder kon zien Wie Hij geweest was:
De Enige

En zij, die Hem gedood hadden
Verbijsterden
En zij, die Hem gedood hadden
Vervloekten hun handen
En zij, die geloofd hadden
Gingen op in de Enige

Toen nam het Lam het Woord
En het Woord luidde:
Amen.

Aldus geschiedde.

V

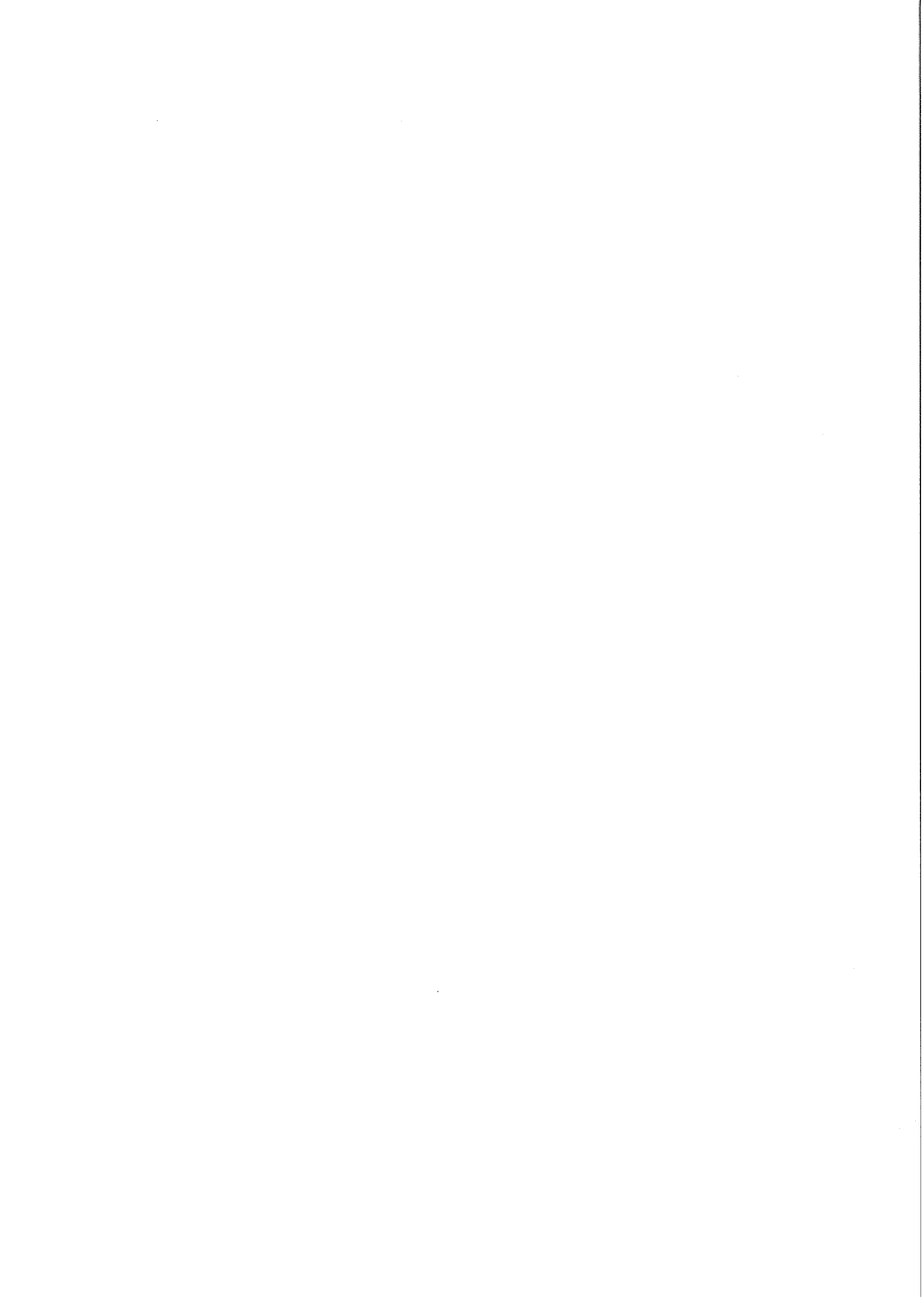
Het Einde

Stilte was alom
Het Woord was Licht geworden
En het Licht, dat Liefde heette
Omhulde wie was
Zonder schaduw

En het geschiedde dat al
Wie geraakt, omhuld en beschenen was door het Licht
Vergeving vroeg en weende om zijn daden
En de Liefde was zeer ontroerd
En schonk Genade
Want ook Genade is Licht

En zie:

Zo is het Begin als het Einde:
Enkel Licht

VI

Het Begin

In het Begin was het Woord en het Woord
Luidde Amen.
Dit is het Begin:
Amen.

En het Licht verwekte de mens
En de mens verwekte de schuld
En de mens kon het Licht niet meer zien
En sprak:
...Er is geen Licht.

En het Licht werd mens maar werd gedood

Toen sprak de mens:
...Er is geen Licht.

En wederom:
Het Licht werd mens maar werd gedood

Toen sprak de mens:
...Wee ons, er is geen Licht.

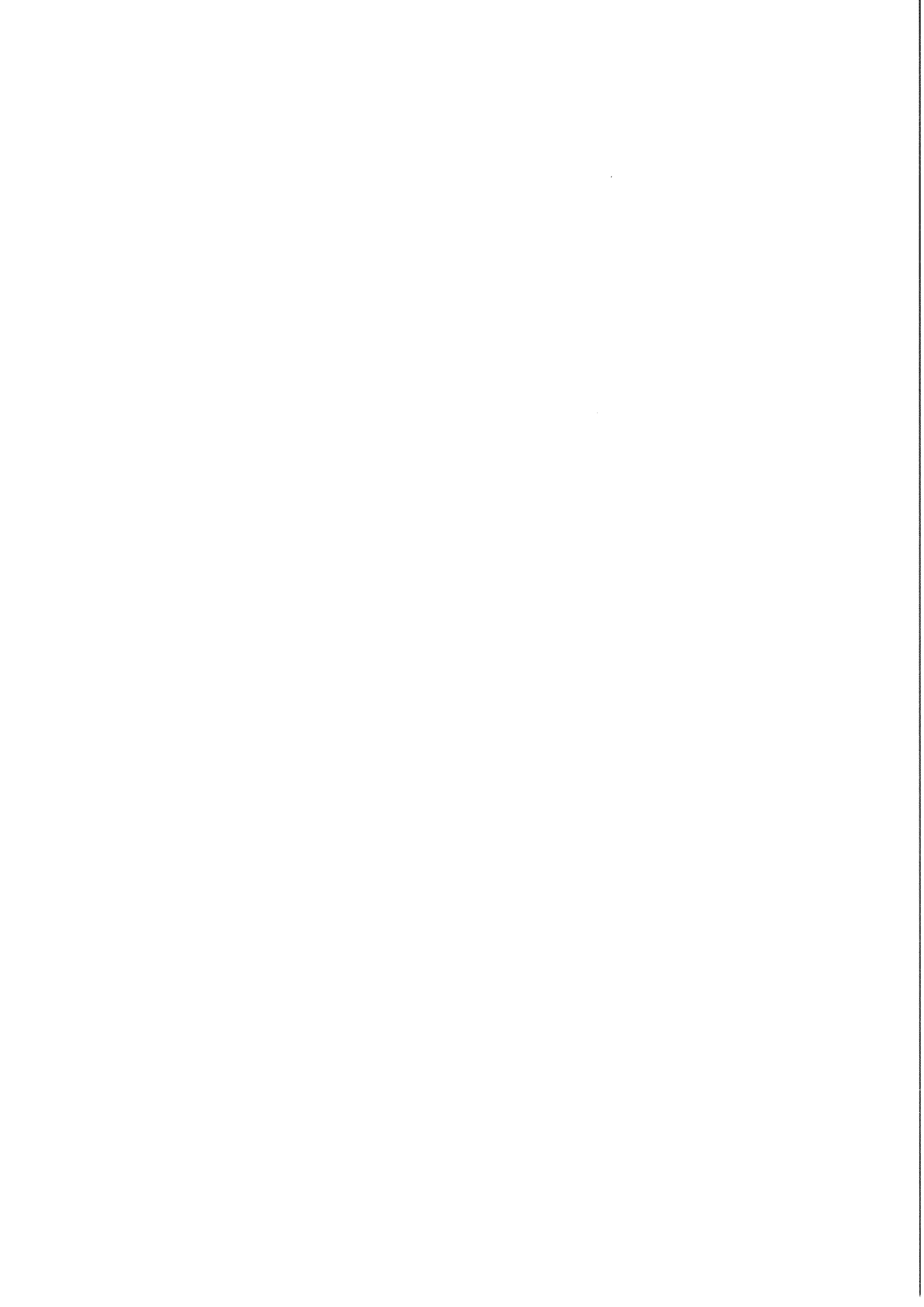

Het Woord was Licht en het Woord luidde Amen
Wie oren heeft: luister
Tot twee maal toe is het Offer gebracht
Wie zal Zijn Geliefde aan de verkrachter schenken?
Gewezen is er een groot verdriet
Om de noodzaak van het Offer

Sper uw ogen open en Zie:
Het Woord is tot u gekomen
En het Woord luidt: Amen

Het Lam dat geslacht was
Is teruggekeerd tot de slachter
Wie oren heeft: luister.

Zo luidt het Woord:
Amen.

VII

...Helpt mir klagen

En dit, mijn kind, is alles wat ik je kan bieden:
Mijzelf.

Dus neem en eet en drink
Tot consummatum est
En het zal zijn geweest.

Zo sprak Hij tot de mens...

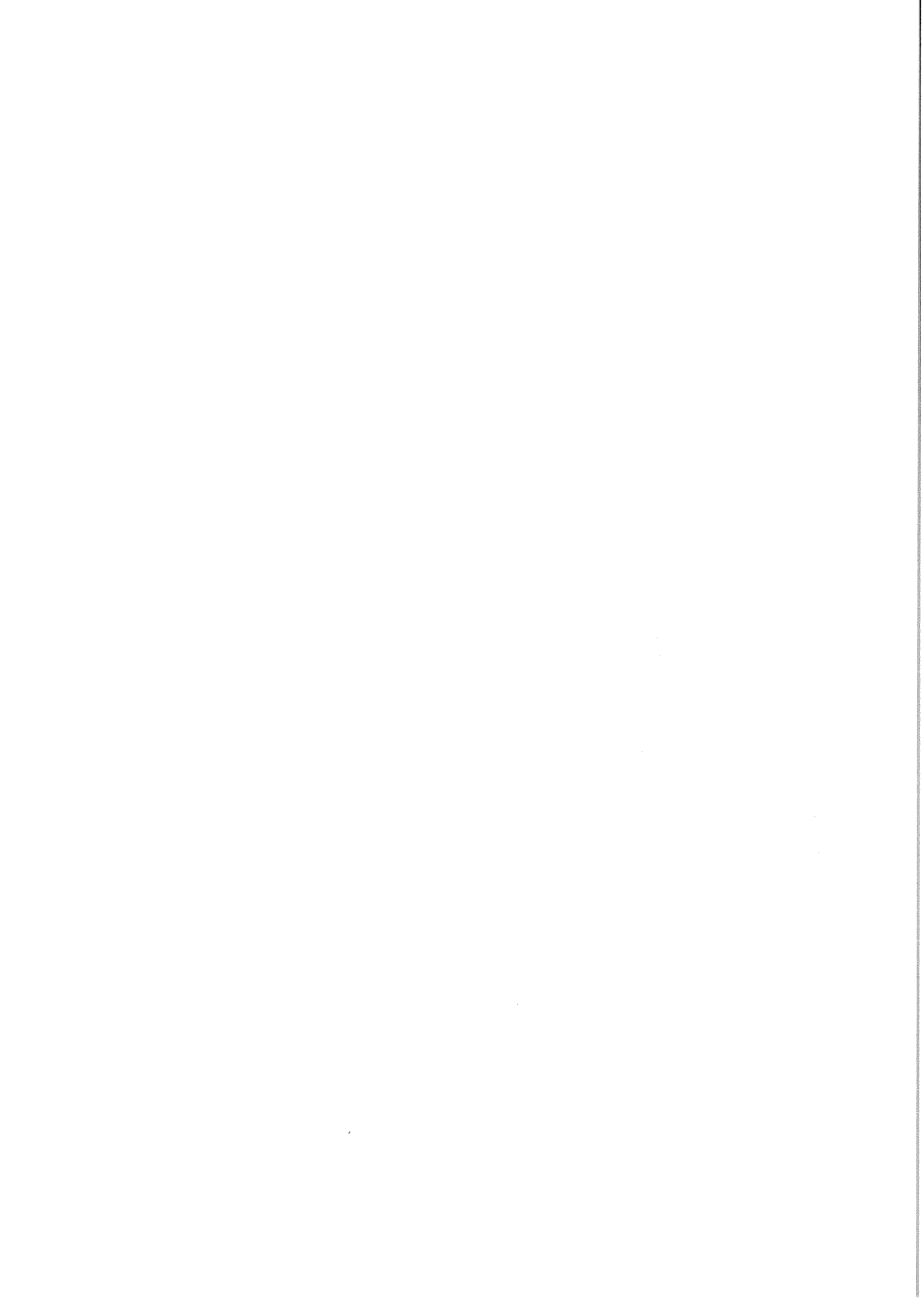
Die zonder zelfs te willen weten
Nam en at en dronk -
Maar niet zich voedde
Zonder gedachten misbruikte
Dat wat geofferd werd
Verwierp het gebodene
Spuwde op de Liefde -
En zo zichzelf, zijn roeping en zijn Oorzaak
Ontdeed van Al wat Licht en Liefde was.

Toen werd het nacht.

En in het duister
Bedacht men kunstlicht:
Herinnerde zich de Ene
Vervormde de Herinnering
Totdat die dienstig was
Aan haat, geweld en rijkdom.

...Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren...

Zodat geen mens vergeving meer verwierf
Maar met schoonklinkende, holle woorden
Rondtolde in neerwaartse spiralen.

En niemand
Ook niet wie het Goede wilde
Wist nog wat Licht en Liefde
Wist nog Wie Licht en Liefde was

Zodat het de Vader berouwde dat Hij de mens gewenst had.

Wie zal het verdriet peilen van Hem die gewenst heeft?
Wie het Leed van Hem die geofferd heeft?

Door mijn tranen zie Ik niets, Mijn kind,
Want je hebt duisternis verwekt.

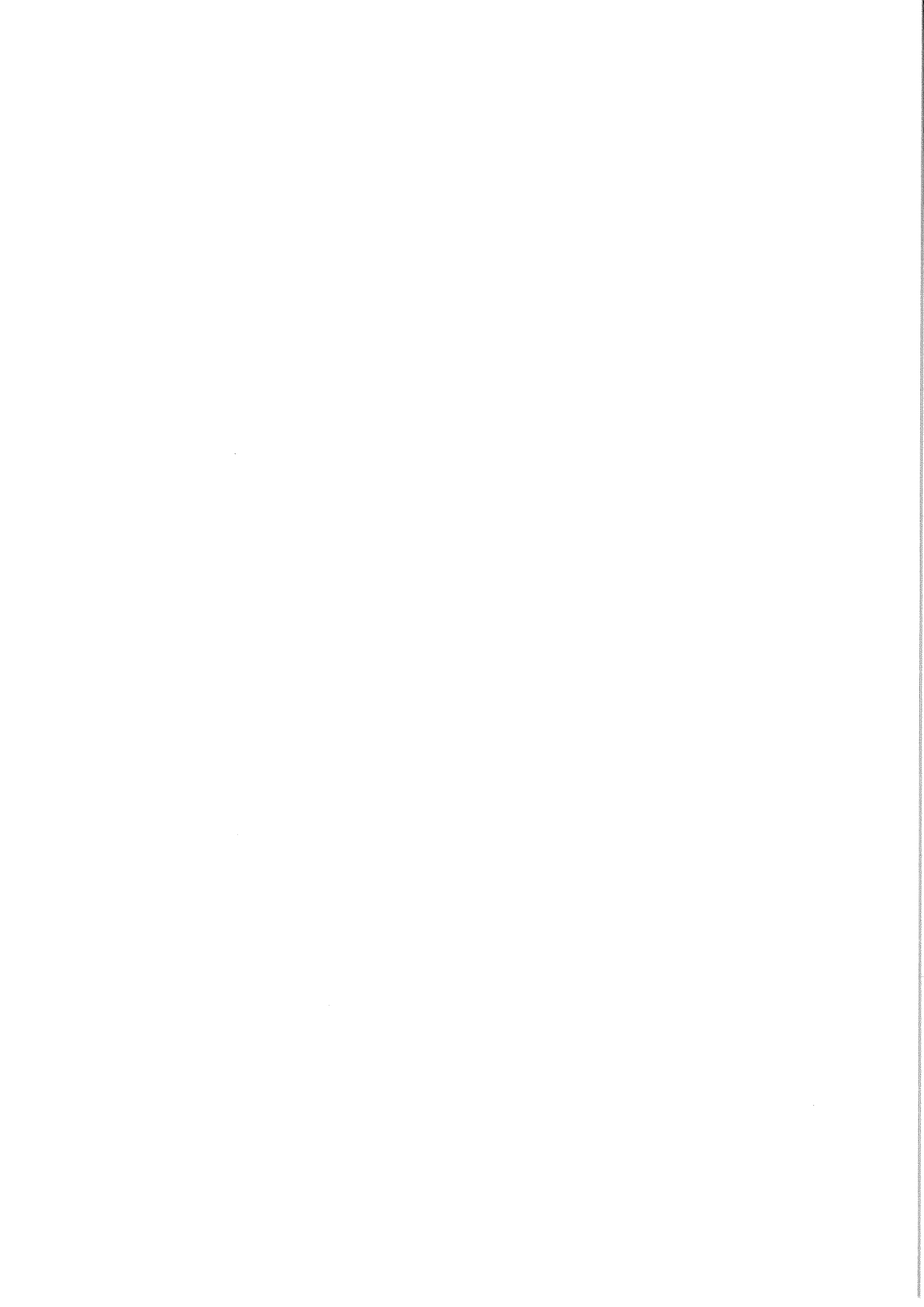
Wie zal het Leed verzachten?

De roep om Hulp van hen die zich offeren
Die onzichtbaar, onopgemerkt en ongeliefd
Hun Liefde schenken aan de gewensten
Werd tot een schreeuw van wanhoop
Toen het duister ondoordringbaar werd.

En een voor een
Smeekten zij de Vader
Hen toe te laten in Zijn Woning.

Wie zal het Verdriet peilen van Hem die gewenst heeft?
Wie het Leed van de Geofferde?

Schoon is de aarde Mijn kind
Zie wat Ik je geschonken heb:
Mijzelf.
Dus neem en eet en drink
Tot alles is volbracht
En voorbij is.

VIII

De steen die ongezien begon te rollen
Heeft een pad gebaad
Zodat de wateren een Weg vinden.

Stroom, Geliefde
Het pad is gebaad
De Weg is voorbereid -

Wees Mijn tranen, Mijn kind
Wees Mijn glimlach
En vrees niet.

IX

De wens heeft gestalte gekregen
En is geboren.

Zonder onderscheid
Zonder voorrecht .
Nochtans vervulling.

Wanneer het Einde voltooid is
Legt de vervulling zijn gestalte af
En keert terug tot Hem die gewenst heeft.

Hosannah.

X

Rustig legt de zomer zich te rusten
Zij bedekt zich met nevelsluiers
En slaapt in.

Wie zal zorgen?
Wie zal wenen?
Wie zal verdriet voelen?

Rustig legt de zomer zich neder
In de zekerheid
Weer te keren.

Zorg niet
Ween niet
Voel geen verdriet
Want niets gaat voorbij.

XI

Waar is dat deel van mij dat Vreugde kent?
De dag is schoon, het leven goed,
Geen onheil doet zich gelden
Waar is mijn Vreugde dan?

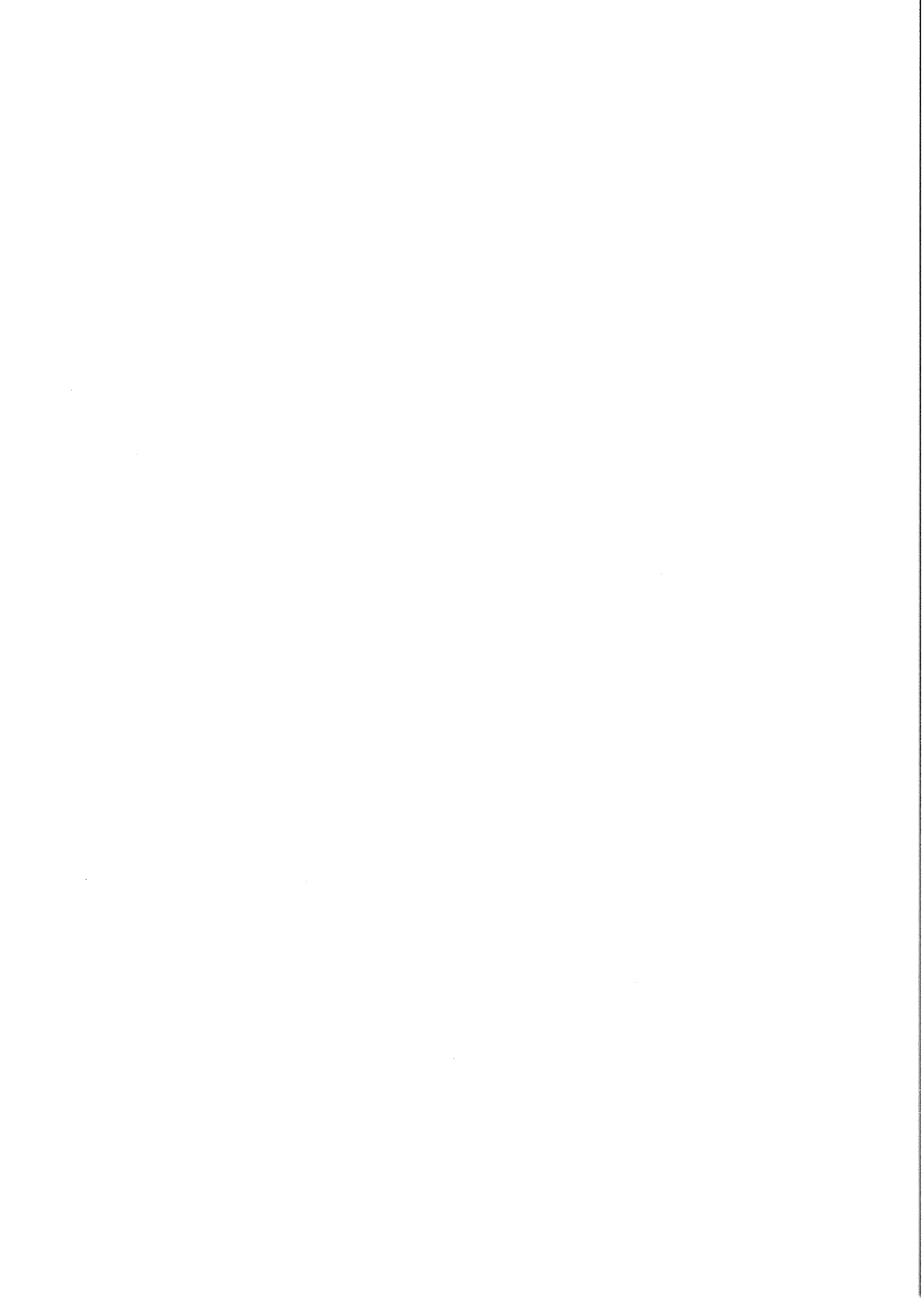
Ik tel mijn zegeningen een voor een
Nee, bij dozijnen, nee, en gros
Waar is mijn Vreugd?

Ben ik dan als een ongehoorzaam kind
Verwend tot in het merg, omringd door goede dingen
Dat daar geen oog voor heeft
En chagerijng zeurt
Om dat wat nu niet kan?

Nu dringt het tot mij door:
Ik ben niet Thuis
Ik mis de Bron, Mijn Bron
Door Wie en tot Wie ik besta.

De blik uit Zijn ogen
Mijn handen in de Zijne
Opgaan in de omhulling.

En hier: hier is alles van plastic...
Ik vergis mij -
Er zijn er die zuiver zijn
Er zijn er die de Liefde kennen
Gelukkig maar -

XII

Zonder uitzicht op waarschijnlijkheid
Ga ik verder
Geen bakens die mijn pad duiden
Geen doel dat in zicht komt
Zelfs geen vermoeden omtrent de richting
Helpt de keuze te vereenvoudigen.

Over het Doel bestaan geen twijfels:
Het Einde is omschreven
De laatste dingen liggen vast

Over de weg heen kan ik zien
Alsof de einder zich baadt in licht
Terwijl hier nog duisternis heerst.

Iedere stap neemt zijn tijd
Elke dag zijn uren, tot in seconden...
Er gaan heel veel ogenblikken in een etmaal.

Wanneer Vreugde mijn pad kruist, of verdriet,
Lijkt de tijd zich te haasten
Maar achteraf blijkt dat een vergissing.

Als een blinde turend in een lege spiegel
Slechts innerlijk ziende
- Maar wat een rijkdom aan inzicht -
Ga ik voort
Ik zal niet struikelen.

XIII

Ziende schouwde ik wat was en komen zou:
Geboorte van de Geest, die Liefde is
Geboorte van de mens, die Liefde was
Geboorte van de dood.

Toen legde zich een sluier om mijn ogen
De wens ontstond om niet te hoeven zien
Om niet te hoeven weten, niet te hoeven zijn -

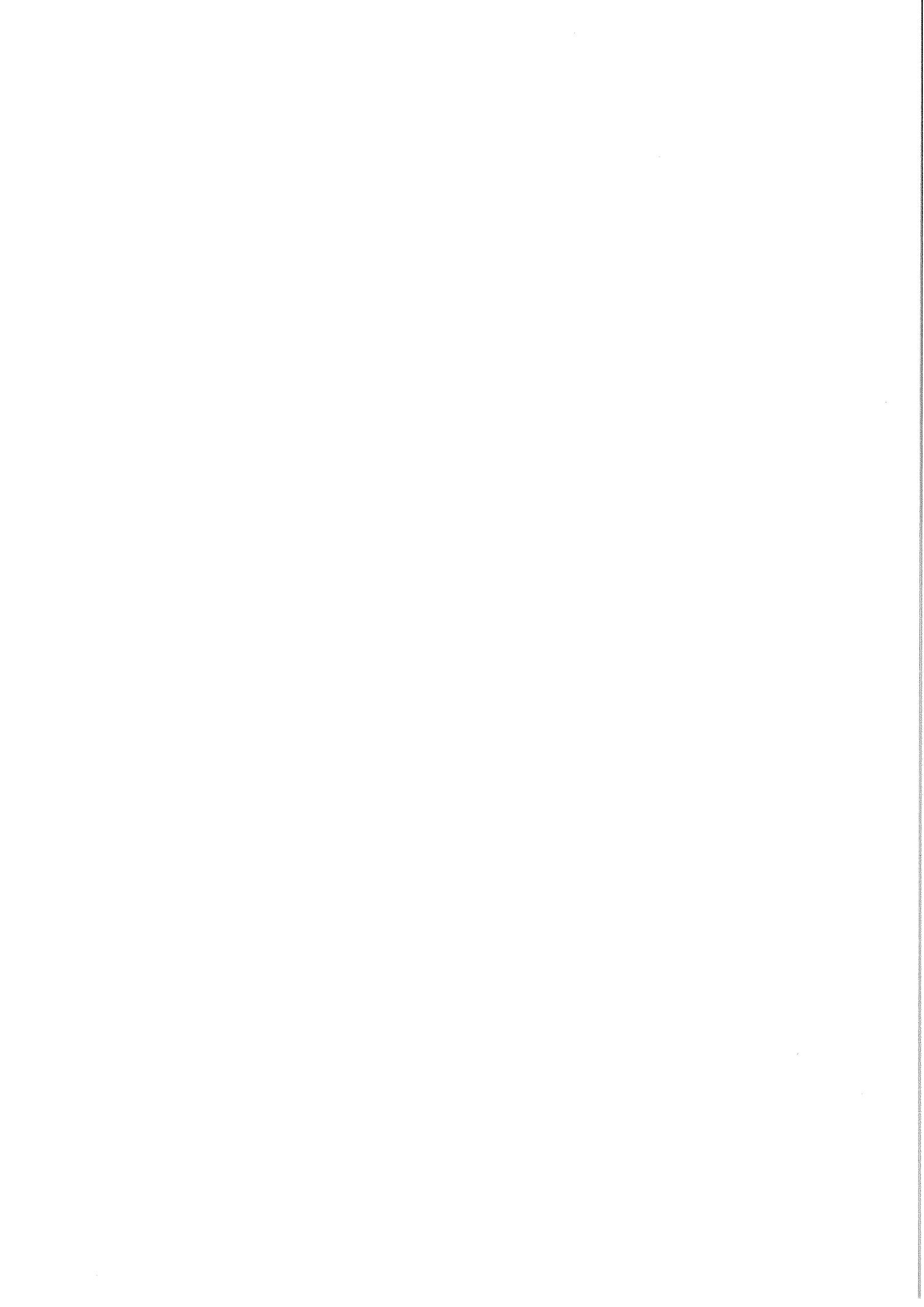
Nochtans bestond ik voort en schouwde
En leed

= = =

En zie:

De mens verstikte in zijn denken
Zijn daden werden sterker dan zijn wil
Zijn sterven werd zijn dood, zijn leven
Versmoorde in de angsten van zijn ziel.

Verlamd van angst bestond ik voort en schouwde
En zag mijzelf: een mens als elke mens
Een middelpunt, verdreven naar de marge,
Vertrapt, geliefd, gedood en weergekeerd.

XIV

Het Einde

Zing een nieuw lied,
Een lied dat nog niet geklonken heeft
Want zie:

Heil is op komst
De dag is reeds zichtbaar
De horizon kleurt in nieuwe kleuren
Vol verwachting van wie komen gaat.

Zing een nieuw lied,
Een lied dat nog niet geklonken heeft
Want zie:

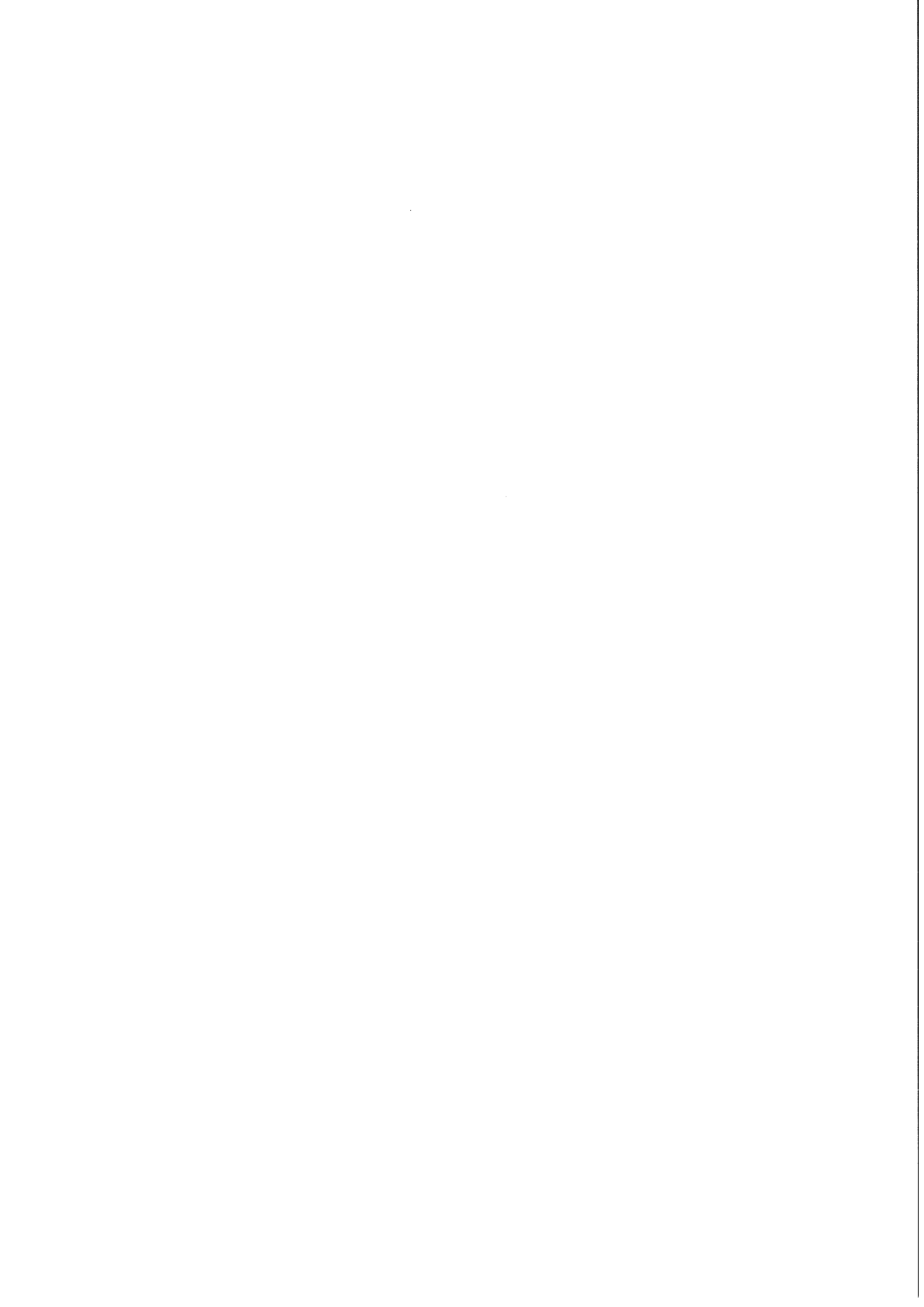
Standvastig is uw Heer
Als Hij wankelt, valt Hij niet
Als hij gedood wordt, sterft Hij niet
Maar stralend leidt Hij u naar de nieuwe morgen.

Zing een nieuw lied,
Een lied dat nog niet geklonken heeft
Want zie:

De morgen zal vol Vreugde zijn,
Zonder ophouden zullen wij jubelen van Vreugde
Want Hij die komen zou is reeds hier
En bereidde de dageraad voor.

Zing een nieuw lied,
Een lied dat nog niet geklonken heeft
En wees bereid de weg te gaan
Door de morgen naar de dag die geen avond kent.

Wie ogen heeft, ziet het Licht reeds
Wie oren heeft, herkent het Lied van de Liefde:
Amen.

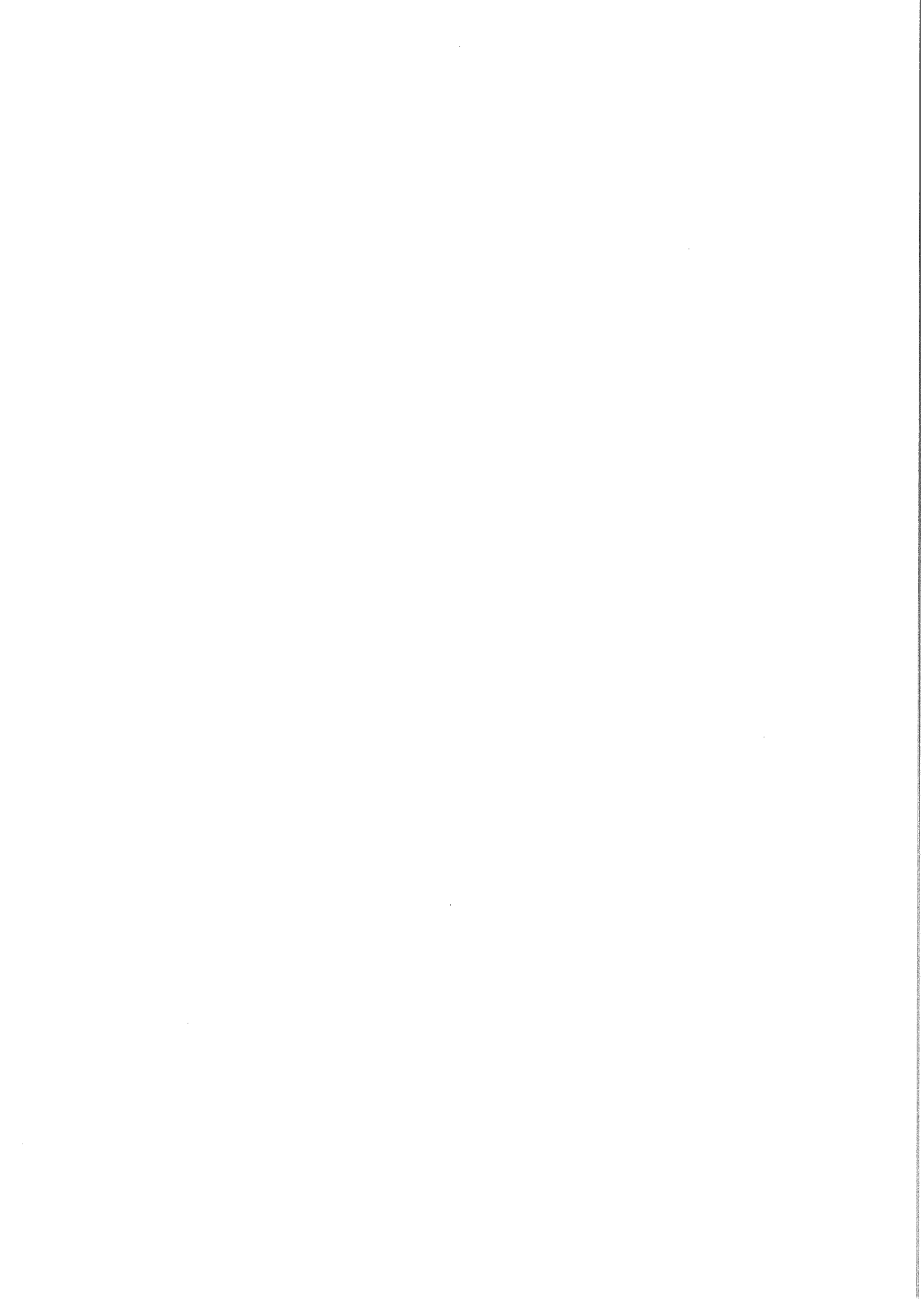

XV

Wanhopig zoekend naar wat niet beschadigd was
Zag ik een boterbloem
Licht in het gras
Zon aan de hemel

Wanhopig zoekend naar wat niet beschadigd was
Zag ik een madelief
Licht in het gras
Maan aan de hemel

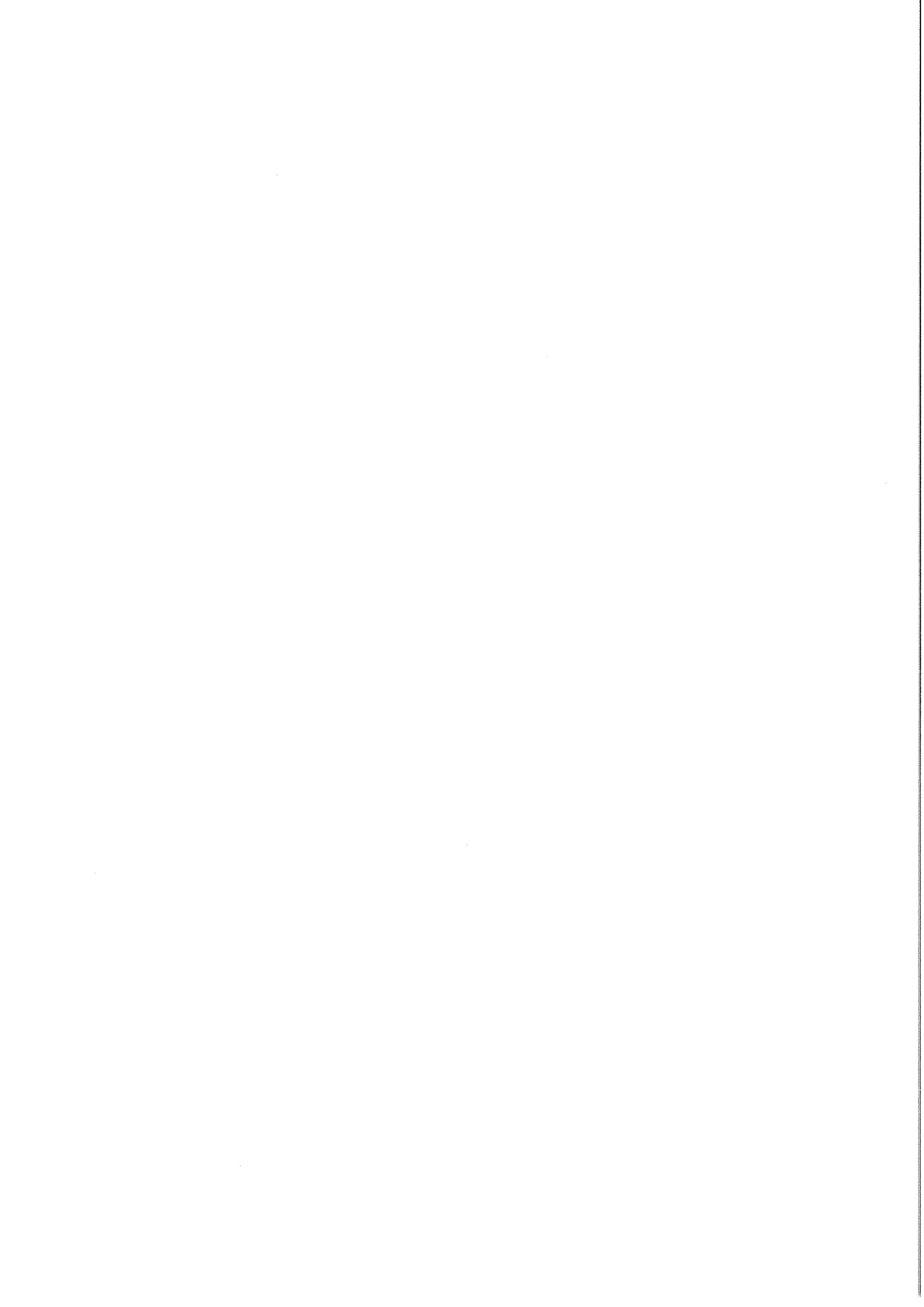
Wanhopig zoekend naar wat niet beschadigd was
Zag ik alleen de zon aan de hemel
En de maan aan de hemel

XVI

Wanneer ik naar de mensen kijk
Ontmoet ik schaamte
Ook in de schaamtelozen
- De verkrachters
- De moordenaars

Diep in hun ziel woont de schaamte
De schamele basis van hun bestaan

XVII

Geen van degenen die mij zoeken, Heer
Heeft mij gevonden...

Zij ontdekten Liefde
Mededogen
Geduld

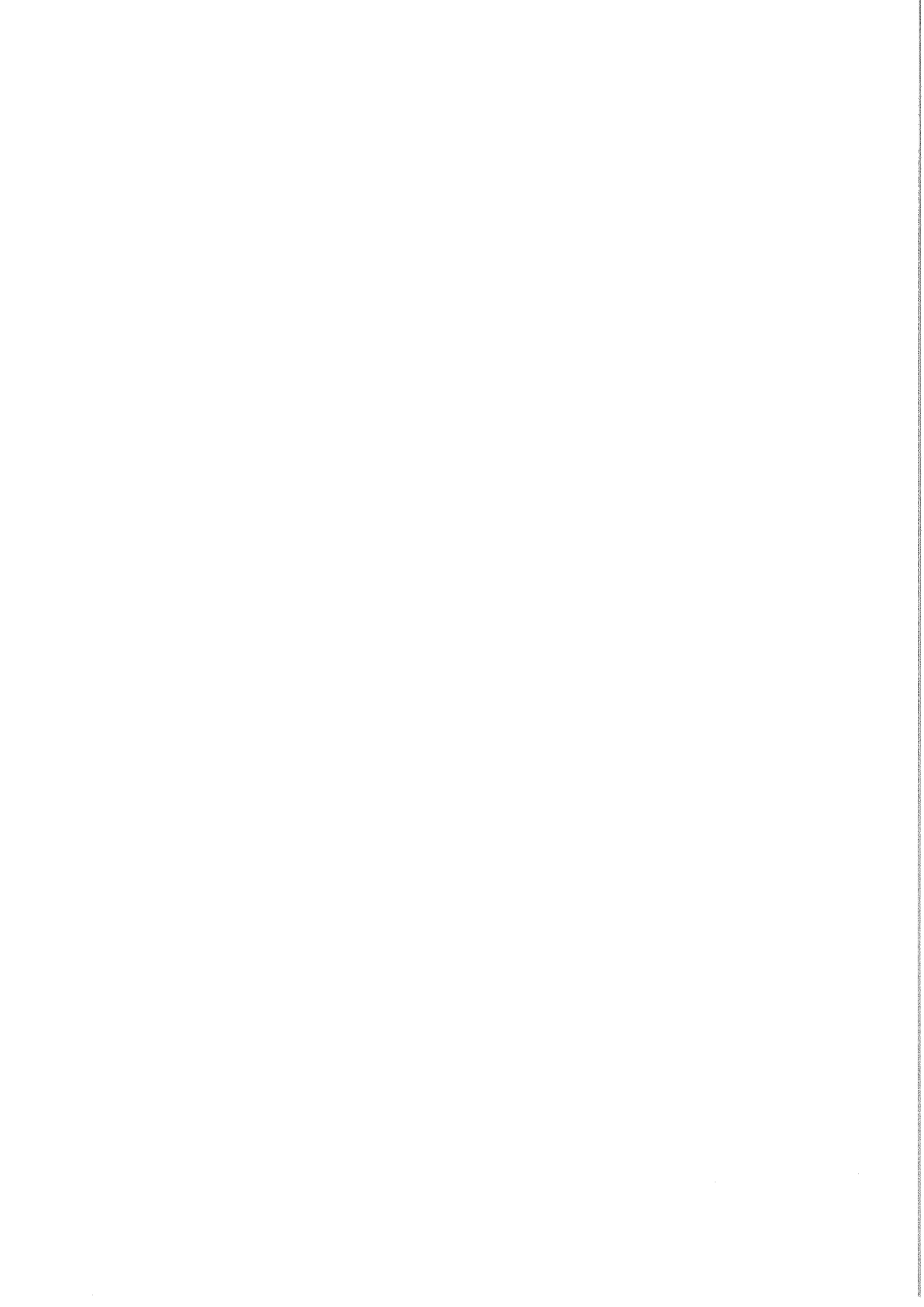
Mij echter vonden zij niet.

Hoe zal ik hen helpen, Heer,
Op te houden met zoeken
Opdat zij vinden?

XVIII

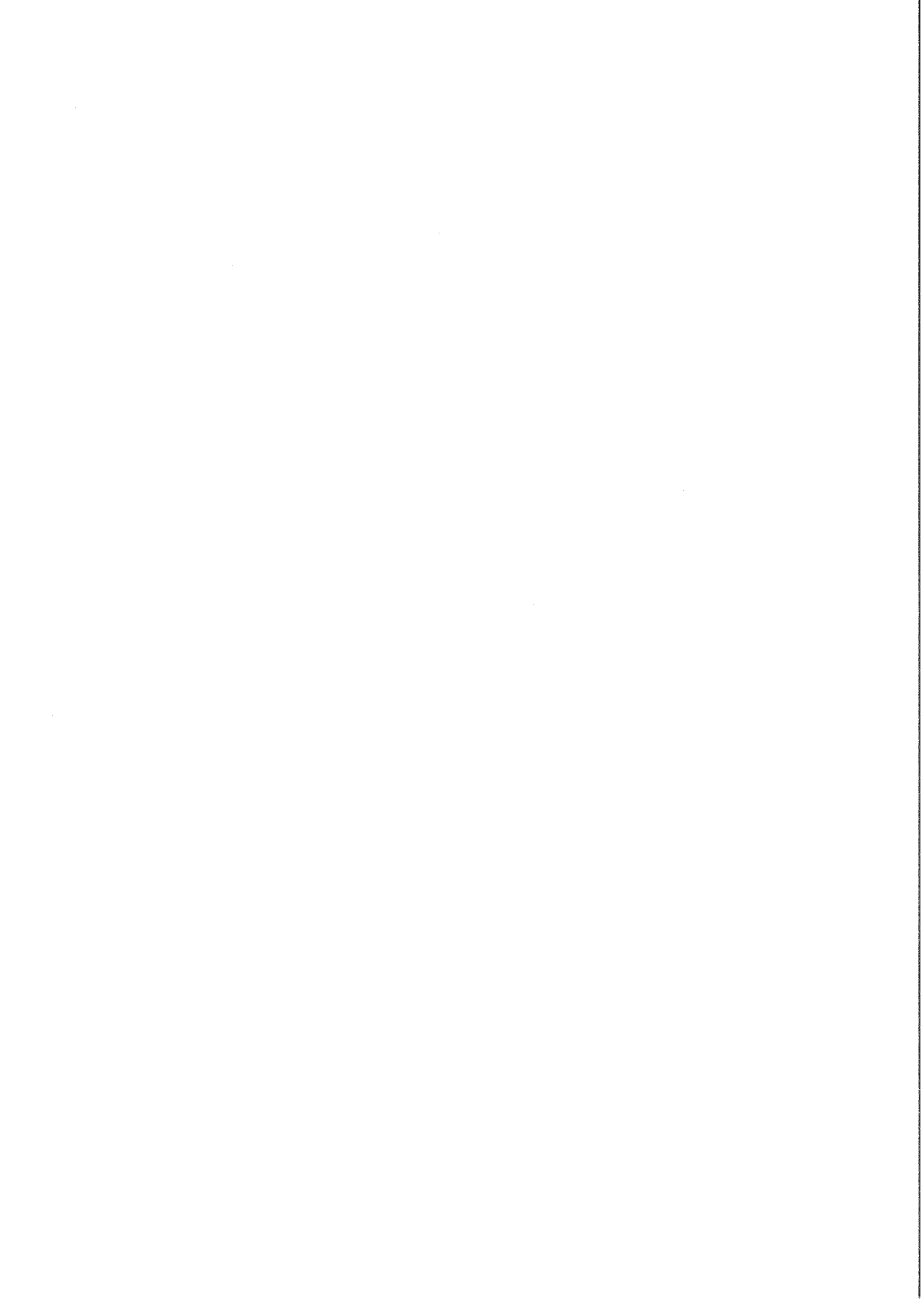
Zonder tranen, want dit leed laat zich niet huilen
Zie ik de mens en ervaar ik zijn lijden.
En dompel mij onder in het leven
Opdat zij leven.

XIX

Hoe schoon hoe onbevangen schoon
Hoe stralend schoon
Hoe puur van schoonheid
Licht een kind

Totdat hij voor het eerst geslagen is.

XX

Ik wieg mijzelf in wanhoop tot ik slaap
En vind de Troost - die wijkt bij het ontwaken

Tot de Belofte vervuld wordt.

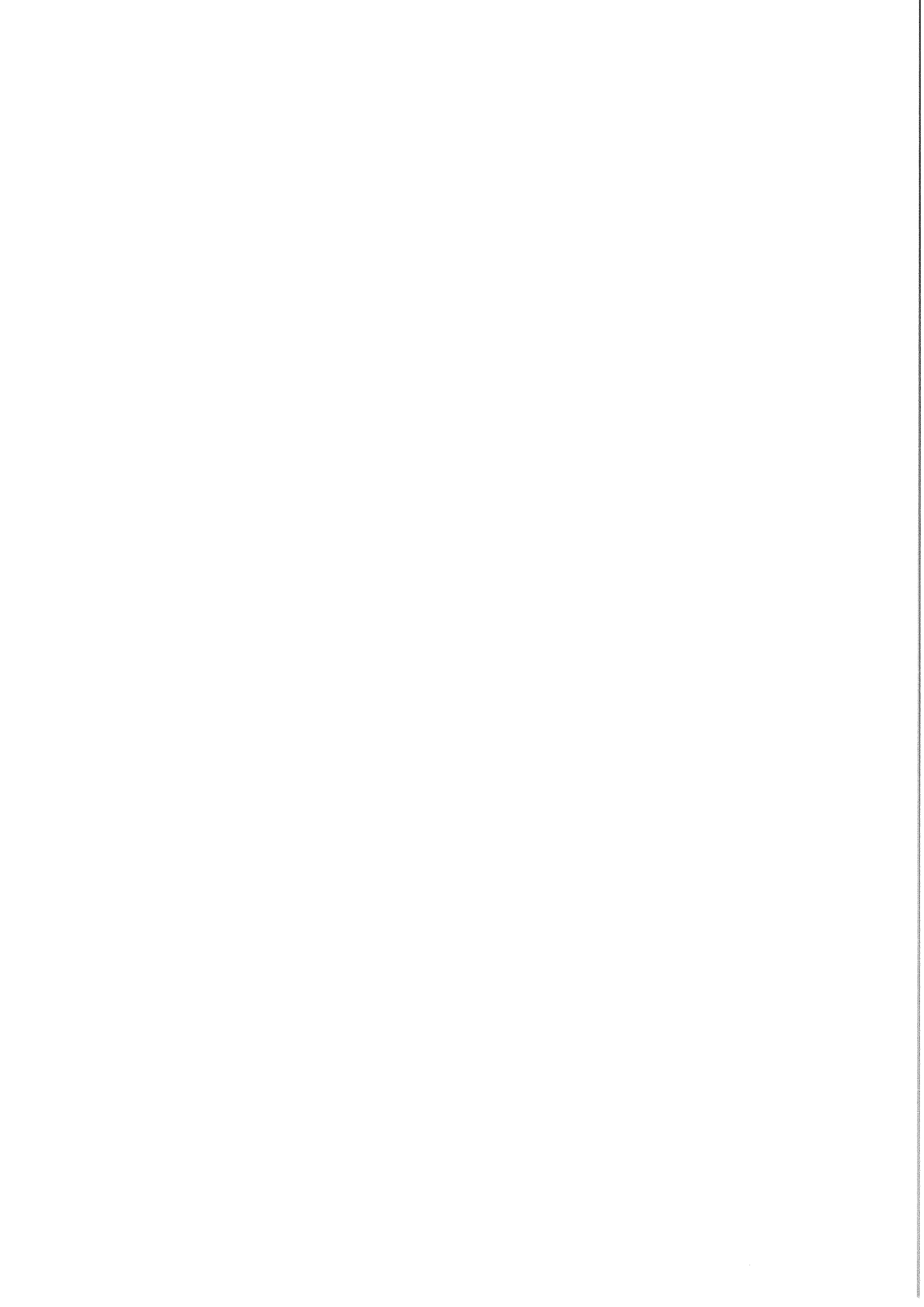

XXI

Ik heb als mens de eerste stap gezet
Als mens heb ik de levenden genezen
En sterven zal ik ook als mens...
Nochtans ben ik geen mens maar ben het Leven.

INHOUD

I	Te Deum	5
II	Het Einde	7
III	Liefde	13
IV	Het Einde	15
V	Het Einde	19
VI	Het Begin	21
VII	...Helft mir klagen	25
VIII	De steen	29
IX	De wens	31
X	Rustig	33
XI	Waar is dat deel	35
XII	Zonder uitzicht	37
XIII	Ziende schouwde ik	39
XIV	Het Einde	41
XV	Wanhopig zoekend	43
XVI	Wanneer ik naar	45
XVII	Geen van degenen	47
XVIII	Zonder tranen	49
XIX	Hoe schoon	51
XX	Ik wieg mijzelf	53
XXI	Ik heb als mens	55

